

Бу кечада (мана бу кишини) ким меҳмон қилади?

09:21 / 07.10.2018 1593

بَلِّغْهُنَّ عُنْوَانَهُنَّ بِمَا نَعَوْنَ
هِيَ لَعْنَةُ اللَّهِ لَوَّصِيَّيْنَهُمَا لَعْنَةُ الْجَحْرَاءِ
لَعْنَةُ السَّرَّافِ، دُوهُجَمِ يِّنَا؛ بَلِّغْهُنَّ مَلَسَو
كَثَعَبِ يَدِّ لَوَّصِيَّيْنَهُمَا لَعْنَةُ السَّرَّافِ
لَعْنَةُ السَّرَّافِ، دُوهُجَمِ يِّنَا؛ بَلِّغْهُنَّ مَلَسَو
نَهْلُكَ نَلْقَى تَحْتَهُ، كَلِّدْ لَوَّصِيَّيْنَهُمَا لَعْنَةُ
يَدْنِ مَلَسَو لَوَّصِيَّيْنَهُمَا لَعْنَةُ السَّرَّافِ، دُوهُجَمِ
هِيَ لَعْنَةُ اللَّهِ لَوَّصِيَّيْنَهُمَا لَعْنَةُ الْجَحْرَاءِ
«؟ لَوَّصِيَّيْنَهُمَا لَعْنَةُ السَّرَّافِ»

هَلْ لَ لَ لُ وُسَرَايَ اِنَّا رَا صُنَا لَ نَمُ لُ جَرَلَا قَف
: هَتَا رُمَا لَ لَ قَف ، هَلْ حَرِي لَ اِ هَبَ قَلَطْنَا ف
هُ لَ لَ اِ يَلَّ صَ هَلْ لَ لَ وُسَرَا فَيَضِي مَرَكَا
مَلَّ سَوَ هَيَلَّ ع

؟ عَيَّ شَرَ كَذَنَعْلَه : هَتَا رُمَا لَ لَ قَفِ ةَيَا وِرِي فَو
: لَ لَ اِ ، يَنَا يَبِ صَتَا وُقَا اِ اِ ، اَل : تَلَا ق
ءَا شَعَلَا اُ وَا رَا اِ ذَا وِ ءَيَّ شَبُ مَهِي لَلَّ ع
يئُ فُ طَا ف ، اِنُ فَيَضَا لَخَدَا اِ ذَا وِ ، مَهِي مَّ وَنَ ف
لَ كَا وَا وُدَعَا قَف ، لُ كَا اِنَّا اِنَّا هِي رَا وِ ، جَا رَّ سَلَا
اَدَغَا حَبَّ صَا اَمَلَف ، نِي يَ وَا طَا تَا بَ وُ فَيَضَلَا
مَلَّ سَوَ هَيَلَّ عُ هَلْ لَ لَ اِ يَلَّ صَيَّ بَّنَلَا يَلَّ ع

أَمْ كُنْ عِيْنًا صَوْنًا مُمْسِكًا لِّمَا بِيَدِهِ دَقْلٌ «: لَأَقْف

هِيَ لَعْنَةُ قَفِّتُمْ . «ةَلْيَلِّ لَأَمْ كُنْ فِي ضَب

564/1. Абу Хурайра розияллоху анхудан ривоят қилинади:

«Бир киши Набий соллаллоху алайҳи васаллам ҳузурларига келиб: «эй Аллоҳнинг Расули, мен очликдан қийналиб кетдим», деганида, у зот баъзи аёлларига одам жўнатдилар. (Аёллари) «Сизни ҳақ билан юборган зотга қасамки, бизда сувдан бошқа нарса йўқ», деди. Кейин бошқа хотинларига одам юбордилар. У ҳам аввалги каби сўз айтди. Хаттоки барчалари: «Сизни ҳақ билан юборган зотга қасамки, ҳузуримда сувдан бошқа нарса йўқдир», деб айтишди. Шунда Набий соллаллоху алайҳи васаллам: «**Бу кечада (мана бу кишини) ким меҳмон қилади?**» дедилар. Ансорийлардан бўлган бир киши: «Мен меҳмон қиламан, эй Аллоҳнинг Расули», деб, уйига олиб борди-да хотинига: «Расулulloҳ соллаллоху алайҳи васаллам меҳмонларини ҳурмат қил», деди.

Бошқа ривоятда у киши хотинига: «Сенда егулик бирор нарса борми?», деди. Хотини: «Йўқ, фақат болаларимнинг овқати бор холос», деди. Шунда у киши: «Болаларни бирор нарса ила юпатиб тур. Агар кечки овқатни хоҳлашса, ухлатиб қўй. Меҳмонимиз уйга кирганида чироғни ўчириб қўй. Меҳмонга биз ҳам еётгандек бўлиб кўринайлик», деди. Улар овқатга ўлтиришди. Меҳмон овқат еди. Икковлари оч ҳолда ётишди. Қачонки тонг отганида ҳалиги ансорий Набий соллаллоху алайҳи васаллам ҳузурларига борганида у зот: «**Аллоҳ таоло сиз эр-хотиннинг бу кеча ўз меҳмонларингизга нисбатан қилган ишингиздан мамнун бўлди**», дедилар.

Муттафақун алайҳ.